

[Brusvang]

en modifikation, men jeg må konstatere enighed i et meget væsentligt omfang.

Så blot til fru Pia Kjærsgaard dette: jeg erkender, at de vistnok 5, der stemte imod, mens hele det øvrige folketing stemte for, var fremskridtspartiet. Så kan man selvfølgelig spørge sig selv, om det var efter en fornuftsovervejelse eller det blot var – som så ofte – en rygmarvsreaktion, at man måtte stemme imod.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti takker statsministeren for åbningstalen. Den var ny i sin konstruktion, den var jævn og forståelig for enhver samfundsborger, og det er en ikke ringe egenskab.

Når statsministerens tale tilsyneladende har generet oppositionen ganske meget, er det måske netop, fordi vi her på jævnt dansk fik at vide, hvad der rent faktisk er sket i de tre år, hvor firkloverregeringen har ledet landet, og det er jo ikke til at komme uden om, at der er sket en afgørende vending til det positive for hele vort samfund.

Arbejdsløshedstallet falder stadig. Ja men det er ikke nok, siger oppositionen. Nej, men det er dog en væsentlig forskel i forhold til dengang, da arbejdsløsheden steg måned for måned og år for år.

Kristeligt folkeparti lægger ikke mindst vægt på, at antallet af unge arbejdsløse er konstant faldende. Vi ved alle, hvor afgørende det er for et menneske – og især for et ungt menneske – at føle, at der er brug for ens indsats i det samfund, man tilhører. Det er realiteter, der ikke lader sig bortforklare, at det er lykkedes at få 40.000 færre arbejdsløse, selv om der er kommet mange flere ud på arbejdsmarkedet i samme tidsrum.

Det lader sig heller ikke bortforklare, at der er kommet betydelig gang i erhvervslivets produktionsapparat på næsten alle områder. Flere og flere tør tage nye initiativer til udvidelse af produktionsapparatet og oprettelse af nye produktionsnicher. Ikke mindst de mindre erhvervsdrivende viser her utrolig opfindsomhed og gåpåmod. Det tør de, og det kan de, fordi de har tillid til, at regeringens faste økonomiske politik vil blive fastholdt og videreført. En følge af dette er jo, at konkurrenceevnen er markant forbedret, og at renten er faldet til omtrent halvdelen af,

hvad den var i 1982, hvilket betyder, at omkostningsniveauet er sænket betydeligt, at kronens værdi er fastholdt, og at inflationen er under kontrol.

Det er ligeledes uomtvisteligt, at investeringerne i produktionsapparatet er større, end de har været i mange, mange år, og selv om det i øjeblikket belaster vores betalingsbalance, kan der næppe herske tvivl om, at det nu begynder at give positiv effekt i eksporten, idet det jo er en gylden regel i erhvervslivet, at der går en 2-3 år, før investeringerne giver positive resultater i eksport. Der er immervæk også stor forskel på, om man opererer med 80 mia kr. i underskud på finansloven eller man kun – hvis man kan bruge dette udtryk – har 26 mia kr. og måske endda et endnu mindre tal.

Kristeligt folkeparti er enigt med statsministeren i, at dette underskud skal være helt fjernet med udgangen af dette årti, og at betalingsbalancen skal være genoprettet i 1988. Kun ved at få styr på økonomien kan vi fastholde vort velfærdssamfunds sociale goder og sikre reallønnen for den enkelte.

Men når ressourcerne er begrænsede, er prioriteringen så meget desto vigtigere. Kristeligt folkeparti har her fra denne talerstol flere gange rettet anmodning til regeringen om at få ændret loven om AER-bidrag for missionselskaber og idébetonede organisationer, der betaler deres ydremissionærer og medarbejdere af privat indsamlede midler. Vi har fundet det aldeles urimeligt, at missionselskaberne har skullet betale flere tusinde kroner af de privat indsamlede midler for hver af deres ydremissionærer til disse ordninger, som ingen af dem nogen sinde vil få nogen som helst glæde af, da de jo ikke kan stå i nogen arbejdsløhedskasse herhjemme. Jeg takker i dag undervisningsministeren for, at han nu fremsætter lovforslag, der fjerner denne urimelighed for ydremissionselskaberne, og jeg udtrykker samtidig håbet om, at det må komme til at gælde også de private organisationer, der lever af indsamlede midler. Hvilken rimelighed er der dog i, at f.eks. KFUMs Soldatermission af disse sparsomt indsamlede midler, som man skal bruge til de beskeden lønnede medarbejdere og til soldaterhjemmenes drift, skal betale mange, mange tusinde kroner til disse sociale foranstaltninger?